

Neděle 17. po sv. Trojici

Mk8, 1-8

4.10.2020

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.
Pokoj a milosrdenství nad námi rozhojněno budiž.

Introit:

Rozhlédni se kolem a viz, tito všichni se shromáždí a přijdou k tobě;
zdaleka přijdou tví synové a dcery tvé budou v náručí chovány.

Píseň: 631

Čtení: L15, 11-32

Píseň: 413, 410

Kázání: Mk8, 1-8

V oněch dnech, když s ním byl znovu velký zástup a neměli co jíst, přivolal učedníky. Nejprve se podívejme, jaké že to jsou ony dny. Ježíš míří z oblasti Sidónu a Týru. Míří přes dekapoli-desetíměstí do Galileje. Na této cestě potkává Syrofeničanku, uzdravuje hluchého. Ano, království Boží se přiblížilo. Posedlí jsou uzdravování a vracení do společenství lidí, hluší slyší a slepí vidí. V oněch dnech se přiblížilo království Boží nadosah. Ježíš, střed tohoto království, zve všechny, aby jej následovali. Vede je na pusté místo. Vede je na poušť.

Zástupy důvěřivě vyšly za Ježíšem. Věří mu, že na cestě s ním jim bude dobře. Věří, že jsou v bezpečných rukou. Ale ouha. Lidský hlad, normální lidský hlad zástupů přeruší Ježíše v jeho zvěsti o Božím království. Vždyť Boží království se netýká jenom našeho ducha, ale i těla, týká se celého člověka. Ježíš přejímá zodpovědnost za lidi, kteří jdou za ním. Nejsou mu lhostejní. Není vůdce, který by nedbal na potřeby těch, kteří mu jsou svěřeni. *Je mi líto (slitovávám se nad) zástupy.* Slitovává se nad zástupy, ale tím i nad každým z lidí v zástupu.

Ježíš si všímá zástupů. Tedy těch, kteří vyšli za ním na pusté místo. Všímá si nejen toho, zdali lidé v zástupu pozorně poslouchají nebo se zbožně tváří nebo – a můžeme tam doplnit cokoli. V zástupech byli lidé z daleka, takže se dá předpokládat, že byli všelijací, různí. Již se naplňuje proroctví Izajášovo, lidé zdaleka přicházejí, aby slyšeli zprávu o Božím království.

Možná, že lidé v zástupu měli cosi s sebou k jídlu, vždyť vyšli z daleka. Možná, že již všechno snědli, prostě jim došly zásoby přichystané na cestu. Možná, že někteří vyšli jen tak nalahko a k jídlu si nic nevzali. Možná, že si někteří mysleli, že s Ježíšem to nebude trvat tak dlouho. Možná, že i my jsme se dnes vydali z daleka. Přišli jsme sem, abychom slyšeli slova

Ježíšova. Možná i my dnes máme hlad. Možná i my jsme zlačněli. Toužíme po Ježíšově přijetí a odpuštění.

Ježíšovi není jedno, co bude se zástupy. Ježíšovi není jedno, co bude s námi. Bere za zástupy odpovědnost. Dovede si nejen představit situaci, která nastane, až lidé půjdou domů. Dovede si představit, co nastane, pakliže lidé na své cestě následování budou hladoví po přijetí i odpuštění.

V oněch dnech, kdy se přiblížilo Boží království, Ježíš jedná. Jedná, protože *je mu líto zástupů*. Hlavní pohnutkou, proč Ježíš jedná, je slitování, které se děje všude tam, kde zástupy vyšly, aby se učily na poušti žít s Hospodinem.

Jako by už jednou podobná situace nastala. Také zástupy vyšly, vedeny samotným Hospodinem. Zástupy vyšly a dostaly se na pusté místo. Zástupy přišly na poušť. *Odkud by je někdo mohl tady nasytit chlebem? Na poušti?* Odkud vzít? Kde sehnat? Nikoli rohlíky, lupínky, salámy a sýry, ale chleba. Obyčejný chleba, základní potravina, kterou člověk potřebuje k přežití. Chleba, kterým byly syceny zástupy na cestě pouští. Hospodin se o své zástupy na poušti postaral, aby mohly žít. Dal jim to základní, co lidé na cestě do zaslíbené země, do Božího království, potřebují. Dal jim chléb, aby nezemdleli.

Jako by už jednou podobná situace nastala. Ano, již proběhlo nasycení pěti tisíců. Pět tisíc, kteří se vydali za Ježíšem a zlačněli, jako tento zástup na pustém místě.

Zeptal se jich, kolik máte chlebů? Řekli sedm. I my už víme, jak to dopadlo. Jak to probíhalo na poušti, jak to probíhalo při nasycení pěti tisíců a nasycení čtyř tisíců. A spolu s učedníky se ptáme: Odkud nás, Pane, chceš nasytit, když jsme vyprahlí, hladoví, když nás tíží náš hřích, naše provinění? Odkud nás, Pane, chceš nasytit, když jsme přejedeni tím, co nám nabízí svět? Odkud nás, Pane, chceš nasytit, když jsme dnes přišli za tebou z daleka, jako marnotratní synové a dcery, jako ti, kteří se chtějí vrátit do domova tvých dětí?

I jedli, nasýtily se a sebrali zbylých nalámaných chlebů sedm košů. Zástupy, učedníci, Ježíš jedli a nasýtily se. Zastavme se ještě u toho, kde se vzal na poušti tentokrát chléb. Nepadal jako mana z nebe, ale Ježíš se ptá učedníků. *Kolik chlebů máte? Řekli sedm.* Sedm chlebů měli mezi sebou učedníci, a to stačilo na nasycení. Chléb jako to jedno nezbytné, potřebné, unum neceserum k životu.

Vyznali jsme svému Pánu naše hříchy, když jsme předstupovali před našeho Pána. S důvěrou si chceme přijít ke stolu Páně pro odpuštění, pro chléb, bez kterého bychom zemdleli na cestě domů. Máme, tak jako učedníci, mezi sebou sedm chlebů, které nám dává Ježíš. Ježíš je ten, který nám dává odvahu a sílu k tomu, abychom si mezi sebou mohli odpouštět. I my dostáváme chléb, který nás učí zapomínat, přikrývat všechny křivdy, strachy, všechno to, čím jsme se proti sobě provinili.

Pane, prosíme, dej nám sílu nejen přijímat tvé odpuštění, chléb věčný, ale dej nám sílu, abychom si dovedli odpouštět navzájem, abychom dovedli odpouštět těm, kteří nám ublížili. Amen.

Píseň: 267

Večeře Páně